

JOURNALIST OP BESTELLING ESTHER EN ANITA WETEN: ER IS MEER DAT DE SFEER HIER BIJZONDER MAAKT

In dit klooster leer je de kracht van stilte kennen

Ik ben net binnen in het voormalige klooster van de benedictinessen tussen Oss en Heesch en er overvalt me al een aangenaam gevoel van kalmte. Er is iets dat de sfeer hier ontspannen en bijzonder maakt, zo leert deze 'journalist op bestelling' al snel.

Jaap van der Doelen

Oss/Heesch

Misschien komt het door het ochtendlicht dat via de groenblauw gekleurde ramen op de ruime werkbanken van Esther Smits (49) valt, waar ze planten tussen houtblokken perst, gipswerken van vondsten uit de tuin maakt en kleurrijke potjes met natuurlijke pigmenten staan. Het is een fraai atelier.

Of het komt door de ruimte waar dit atelier in doorloopt. Een zaal met een hoog, gebogen plafond waar duidelijk ooit een altaar heeft gestaan. Aan het andere einde ervan liggen kussens in een uitnodigende kring, met goudkleurig glimmende klankschalen in het midden. Als Anita van den Berg (57) er met een soort grote, gestoffeerde drumstok een subtiel tikje tegen geeft, galmt de klank minutenlang door de voormalige kerk van dit klooster. Luisteren naar hoe deze langzaam wegebt, laat je even uit je eigen hoofd ontsnappen.

Maar eigenlijk lijkt dit in het groen verstopte complex tussen Heesch en Oss bij aankomst al direct iets van je schouders te tillen.

Rondstruinen

'We hebben het geluk de prachtige kloosterkerk van het voormalige benedictinessenklooster in Oss te kunnen huren', schreven Esther en Anita. 'Veel mensen kennen dit klooster niet omdat het vroeger een slotklooster was (waar weinig of geen contact met de buitenwereld toegelaten wordt, red.). Prachtig

▲ Anita van den Berg geeft ontspannende klanksessies in de voormalige kerkzaal van de benedictinessen in Oss. FOTOS THOMAS SEGERS/VAN ASSENDELFT

om te zien en rond te struinen!'

En dus fiets ik op een zaterdagochtend langs de bomen in de Benedictuslaan, op weg naar het klooster dat daartussen verborgen ligt. 'Kloosterweg' heette het hier eerder, voordat een gemeentelijke herindeling het in 1994 van Heesch naar Oss overhevelde. Het oude straatnaambord blijkt nog altijd in de enorme achtertuin te staan. 'Omdat Oss al een Kloosterweg had, wilden ze dit Benedictinessenweg noemen', weet Esther. Ze stapt door het hoge gras. 'Maar dat wilden de zusters niet, want zij vonden dat het niet om hen ging. Toen hebben ze voor Benedictuslaan gekozen, naar de grondlegger.'

In diezelfde geest willen Esther en Anita eigenlijk niet dat het vandaag over hun werk hier gaat. Natuurlijk, ze vertellen graag over de kunst die Esther maakt. Over de dagbesteding die ze hier biedt of de ontspannende klanksessies van Anita. Maar het is vooral het klooster zelf waarvoor ze aandacht vragen.

'Het is de plek die ervoor zorgt dat we dit mogen doen', zegt Anita, staand bij de vijver waar de zusters in

Voor onze zomerserie **Journalist op Bestelling** vroegen we lezers waar we deze zomer écht langs moesten gaan. Van bijzondere mensen en verborgen parels tot inspirerende initiatieven en verhalen te mooi om onverteld te blijven. Uit de vele inzendingen hebben we een selectie gemaakt. Heeft u ook een plek, persoon of verhaal dat volgens u aandacht verdient? Laat het weten via redactierubrieken@bd.nl.

de zomer met een bootje in vaarden, en in de winter overheen schaatsten. 'We willen zo graag dat wat de zusters hier hebben neergezet op de een of andere manier doorgaat.'

Priorij Fons Vitae heet het eigenlijk, de plek waar de benedictinessen van 1960 tot 2007 woonden. Ze hielden zich er in de kloosterkerk bezig met de 'altijdurende aanbidding van het Heilig Sacrament'. 'Moeder overste Marie-Thérèse denkt dat er

daarom zo'n bijzondere sfeer hangt', vertelt Esther. 'Omdat er dag en nacht iemand van hen was, werd de kerk voor hen een soort huiskamer.'

Zelf heeft Esther ook een bijzondere band met de kerk. Ze moet 9 of 10 jaar oud zijn geweest toen ze er voor het eerst kwam. 'Er waren wel eens missen voor mijn opa en oma, die uit Heesch komen. Dan stonden de zusters hier en kreeg je een hostie. Ze knikten dan zo naar je.'

De zorg kwam en ging

Toen de laatste zusters er vertrokken en het klooster een zorginstelling werd, keerde ze er terug. Ze organiseerde creatieve dagbesteding voor bewoners en zette een keramiekatelier op. Ook Anita werkte er twee jaar lang als zorgmedewerker. Maar de zorg verdween weer, en daarmee ook de medewerkers. Vorig jaar kreeg Esther de kans om de kloosterkerk te huren. Ze aarzelde geen seconde. 'Toen ik daarna voor het eerst alleen naar binnen liep, was alles leeg.'

Ze zag hoe de zon kleuren naar binnen wierp door het glas in lood en stapte in het licht. 'Dat was een mooi en bijzonder moment. En toen ben ik vooral heel hard gaan werken. Met spullen sjouwen en slepen.'

De zusters voerden in de jaren 90 volop actie om het terrein van hun klooster als stiltegebied vastgelegd te krijgen. Onlangs werd bekend dat het verkocht is aan de gemeente Oss, die het als toekomstige plek voor de maatschappelijke opvang van het Verdihuis heeft aangewezen.

De huidige huurders hopen dat die kenmerkende rust nog lang behouden blijft. 'Fijn dat het nog ergens stil mag zijn', vindt Anita. 'Dat is waar de zusters voor hebben gestreden.'

▲ Het atelier van Esther Smits.

▲ Esther Smits (links) en Anita van den Berg.